

ГЛАВА 1

Не обичам клетки.

Дори не обичам да ходя в зоологически градини. Първия път, когато посетих една, едва не изпаднах в пристъп на клаустрофобия, докато гледах онези бедни животни. Не можех да си представя някое същество да живее по този начин. Понякога дори ми е жал за престъпниците, осъдени да прекарват остатъка от живота си в затворническата килия. И определено никога не съм очаквала да прекарам *своя* в килия.

Ала изглежда напоследък животът ми поднася всякакви неочаквани неща, защото ето ме сега – заключена в килия.

– Хей! – изкрещях, стиснала стоманените решетки, които ме отделяха от света. – Колко дълго ще остана тук? Кога ще е процесът ми? Не можете да ме държите завинаги в тази тъмница!

Е, не беше точно тъмница, не бях в мрачна килия, окована с ръждясащи вериги. Намирах се в малко помещение с голи стени, гол под и... ами, всичко беше голо. Безупречно чисто. Стерилно. Студено. Всъщност беше много по-потискащо от всяка влажна тъмница. Решетките на вратата под дланите ми бяха студени, твърди, непоклатими. От флуоресцентното осветление металът блестеше по онзи дразнещ начин, от който очите те болят. Виждах рамото на мъжа, застанал неподвижно от едната страна на входа на килията, и навярно в коридора имаше още четирима пазители, които не виждах. Освен това знаех, че никой от тях няма да ми отговори, ала това не ме спираше през последните два дни постоянно да настоявам за отговори.

След последвалата тишина въздъгнах и се отпуснах върху походното легло в ъгъла на килията. Както всичко останало в новия ми дом, и леглото беше безцветно и голо. Да. Наистина започвах да си мечтая за истинска тъмница. Плъховете и паяжините поне щяха да представляват нещо, което да наблюдавам. Втрених се пред себе си и незабавно ме обзе вече познатото обърквашо чувство: че таванът и стените се затварят около мен. Сякаш не можех да дишам. Все едно стените на килията се приближават към мен, докато не остане никакво място, изтласквайки целия въздух.

Изправих се рязко и поех дълбоко дъх. *Не се взирай в тавана и стените, Роуз*, напомних си. Сведох поглед към заключените си ръце и се опитах да си обясня как се бях озовала в тази каша.

Незабавният отговор беше очевиден: някой ме беше натопил за престъпление, което не бях извършила. Имаха наглостта да ме обвинят в най-страшното престъпление, което някой морой или дамбир би могъл да извърши. Е, не искам да кажа, че не съм убивала и преди. Правила съм го. Освен това имам голям принос в престъпването на правилата (и дори на законите). Обаче хладнокръвните убийства не бяха част от репертоара ми. Особено убийство на кралица.

Не мога да отрека, че кралица Татяна не беше сред моите любимци. Тя беше студена и пресметлива владетелка на мороите – раса от живи вампири, които владееха магията и никога не убиваха, за да изпият кръвта на жертвата си. Отношенията ни с Татяна бяха доста трудни поради множество причини. Една от тях беше връзката ми с праплеменника ѝ Ейдриън. Друга бе неодобрението ми на политиката ѝ как да се бием със стригоите – зли, неживи вампири, които ни преследват. Татяна много пъти ми е правила мръсни номера, но никога не съм пожелавала смъртта ѝ. Обаче очевидно някой я бе пожелал и бе оставил следи, които водеха право към мен, като най-уличаващите бяха отпечатъци от пръстите ми върху сребърния кол, с който е била убита Татяна. Разбира се, това беше *моят* сребърен кол, така че беше съвсем естествено отпечатъците ми да са върху него. Изглежда обаче никой не смяташе този факт за важен.

Въздъгнах отново и извадих от джоба си малкия, смачкан лист. Единственото ми четиво. Стиснах го в ръката си, нямаше нужда да гледам думите. Отдавна ги бях научила наизуст. Съдържанието на бележката ме караше да се питам какво съм знаела за Татяна. Изобщо ме караше да си задавам много въпроси.

Объркана и потисната от заобикалящата ме обстановка, аз се измъкнах от нея, за да се вмъкна в нечия друга: на моята най-добра приятелка Лиса. Лиса беше морой и помежду ни имаше телепатична връзка, която ми позволяваше да прониквам в съзнанието ѝ и да виждам света през нейните очи. Всички морои владеят някоя от магиите на елементите. Магията на Лиса беше духът – елемент, който бе свързан с психическите сили и дарбата да лекува. Срещаше се рядко сред мороите, които обикновено владееха по-материалните елементи, и затова ние знаехме съвсем малко за неговите възможности... които бяха невероятни. Преди няколко години тя бе използвала духа, за да ме върне от мъртвите, и това бе изковало нашата връзка.

Да съм в съзнанието ѝ, ме освобождаваше от моята клетка, но не ми помагаше да реша проблема си. Лиса работеше усилено, за да докаже невинността ми още от момента, в който бяха изнесени доказателствата срещу мен. Използването на сребърния ми кол за убийството бе само началото. Противниците ми не си губиха времето, за да напомнят на всички враждебното ми отношение към кралицата, а освен това бе намерен свидетел относно местонахождението ми по време на убийството. Тези свидетелски показания ме лишаваха от алиби. Кралският съвет реши, че има достатъчно доказателства, за да се образува процес срещу мен и да ме изправят пред официален съд – където щеше да бъде произнесена присъдата ми.

Лиса отчаяно се опитваше да привлече вниманието на всички и да ги убеди, че съм била несправедливо обвинена. Ала ѝ беше трудно да открие някой, който да я изслуша, още повече че кралският двор на мороите бе изцяло зает с приготовленията за погребението на Татяна. Смъртта на един монарх е много важно събитие. От цял свят пристигаха морои и дампери – полувампири като мен, – за да присъстват на церемонията. Храна, цветя, украса... дори музиканти... Пълна про-

грама. Имах чувството, че подготовката за сватбата на Татяна нямаше да е толкова пищна. Сред тази всеобща суетня и шум в момента никой не го беше грижа за мен. Що се отнасяше до повечето, аз бях прибрана на сигурно място и нямаше опасност отново да убия. Убиецът на Татяна бе намерен. Справедливостта щеше да възтържествува. Случаят бе приключен.

Преди да добия ясна представа къде се намира Лиса, някаква суматоха в затвора ме изтръгна от съзнанието ѝ и аз се върнах обратно в своята глава. Някой влезе в коридора и сега говореше с охраната, настоявайки да се види с мен. От дни това беше първото ми посещение. Сърцето ми се разтуптя и скочих към решетките, изпълнена с безумната надежда, че е дошъл някой, който ще ми каже, че всичко е било една ужасна грешка.

Посетителят ми не беше *точно* този, когото очаквах.

– Старче – промълвих уморено. – Какво правиш тук?

Пред мен стоеше Ейб Мазур. Както винаги, гледката не беше за изпускане. Беше средата на лятото – горещо и влажно, след като се намирахме насред провинциална Пенсилвания, – ала това не му бе попречило да се облече в костюм. Беше в обичайния за него крещящ стил, но идеално ушит, в допълнение с бляскава риза от пурпурна коприна и шал в тон, който си беше истински убиец. Златните бижута проблясваха на фона на мургавата му кожа. Стори ми се, че наскоро е подстригал късата си черна брада. Ейб беше морой и макар да не беше от кралски произход, имаше достатъчно влияние и връзки.

Освен това ми беше баща.

– Аз съм твоят адвокат – заяви той жизнерадостно. – И разбира се, съм тук, за да ти дам правен съвет.

– Ти не си адвокат – напомних му. – И последният ти съвет не ми помогна особено.

Беше злобно от моя страна. Ейб – въпреки че нямаше професионална подготовка – ме бе защитавал на изслушването. Очевидно, след като бях затворена и ме очакваше процес, резултатите от защитата му не бяха велики. Но в уединението си започнах да осъзнавам, че той е бил прав за нещо. Нито един адвокат, без значение колко добър, не би могъл да ме спаси на това изслушване. Трябваше да му призная, че се бе застъпил за изгубена кауза, макар че, като се имаше предвид,

че се познавахме съвсем бегло, все още не бях сигурна защо го бе направил. Най-вероятната ми хипотеза беше, че просто не вярва на кралските потомци, а и се е почувствал задължен като баща. В този ред.

– Представянето ми беше идеално – възрази той. – Докато завладяващата ти реч, в която заяви: „ако бях убийцата“, не ни помогна особено. Да наведеш съдията на подобни мисли, не беше най-умното, което би могла да сториш.

Пренебрегнах саркастичната му забележка и скръстих ръце.

– И така, какво правиш тук? Зная, че не е само родителско посещение. Ти никога не правиш нищо без причина.

– Разбира се, че не. Защо бих правил каквото и да е без причина?

– Не започвай пак с твоята кръгова логика.

Той ми смигна.

– Не бъди завистлива. Ако работиш упорито и си го поставиш за цел, може би някой ден ще си проличи, че си наследила блестящите ми умения за логическо разсъждение.

– Ейб – прекъснах го, – давай по същество.

– Добре, добре – въздъхна той. – Дойдох, за да ти съобщя, че процесът ти може да се състои по-скоро.

– К-какво? Това са страхотни новини! – Или поне аз така си мислех. Неговото изражение показваше обратното. Последното, което чух, беше, че процесът можеше да бъде насрочен за след няколко месеца. Само мисълта за това – да остана толкова дълго в тази килия – ме накара отново да почувствам пристъп на клаустрофобия.

– Роуз, предполагам, разбираш, че процесът ти ще бъде почти идентичен с изслушването. Същите доказателства и осъдителна присъда.

– Да, но вероятно трябва да има нещо, което бихме могли да направим преди това, нали? Да открием доказателство, което да докаже, че съм невинна? – Внезапно осъзнах какъв е проблемът. – Когато каза, че процесът може да се състои „по-скоро“, колко скоро имаше предвид?

– В идеалния случай те биха искали да е след коронасьването на новия крал или кралица. Нали се сещаш, като част от празненствата след церемонията.

Тонът му беше безгрижен, но докато се вирах в тъмните му очи, осъзнах цялото му значение. В главата ми заподскачаха числа.

– Погребението е тази седмица, а изборите са веднага след това... Значи казваш, че мога да бъда изправена пред съда и осъдена, да речем, след две седмици?

Ейб кимна.

Хвърлих се отново към решетките, докато сърцето ми бясно туптеше в гърдите ми.

– *Две седмици?* Сериозно ли говориш?

Когато каза, че процесът може да бъде изтеглен по-напред, предположих, че дотогава има още поне месец. Достатъчно време, за да се открие ново доказателство. Как щях да го открия? Не ми беше ясно. А ето че сега времето ме притискаше. Две седмици не бяха достатъчни, особено при тази оживена дейност в двора. Само допреди няколко минути негодувах срещу времето, което щеше да се наложи да прекарам в тази килия. Сега изведнъж се оказа, че разполагам с прекалено малко време, а отговорът на следващия ми въпрос можеше само да влоши нещата.

– Колко дълго? – попитах, опитвайки се да овладеем треперенето на гласа си. – Колко дълго след произнасянето на присъдата... ще я изпълнят?

Все още не знаех какво точно съм наследила от Ейб, но определено притежавахме поне едно общо качество: способността да поднасяме лошите новини, без да трепнем.

– Вероятно веднага.

– Веднага? – Отстъпих назад и понечих да се строполя върху леглото, но сетне се стрелнах отново напред, възбудена от нов прилив на адреналин.

– Веднага. Така. Две седмици. След две седмици аз може да съм... мъртва.

Защото това беше нещото – нещото, което тегнеше над главата ми от мига, в който стана ясно, че някой е изфабрикувал достатъчно доказателства, за да ме обвинят. Убийците на кралицы не ги изпращаха в затвора. Тях ги *екзекутираха*. За много малко престъпления морите и дампиците получаваха подобно наказание. Опитвахме се правосъдието ни да е цивили-

лизовано, да покажем, че сме по-добри от кръвожадните стригои. Но определени престъпления според закона заслужаваха смъртно наказание. Определени хора го заслужаваха – като например убийците на владетелите. Докато бъдещето ми се сгромолясваше, усетих как цялата се разтрепервам, а сълзите ми заплашват да рукнат.

– Това не е справедливо! – извиках на Ейб. – Не е справедливо и ти го знаеш!

– Няма значение какво мисля аз – отвърна баща ми спокойно. – Просто ти съобщавам фактите.

– Две седмици – повторих. – Какво можем да направим за две седмици? Искам да кажа... ти разполагаш с някаква следа, нали? Или... или... дотогава ще можеш да откриеш нещо? Това е по твоята част. – Говорех несвързано и осъзнавах, че звуча истерично и отчаяно.

– Ще бъде трудно да се постигне много – обясни той. – Дворът е зает с погребението и изборите. Цари безпорядък – което едновременно е добре и лошо.

Знаех всичко за приготовленията от наблюденията ми върху Лиса. Усещах зараждащия се хаос. Да се открие някакво доказателство в цялата тази бъркотия, можеше да е не само трудно, а направо невъзможно.

Две седмици. След две седмици може да съм мъртва.

– Не мога – заговорих с пресекващ глас, – не ми е... отредено да умра по този начин.

– О? – повдигна вежди той. – И как се предполага, че ще умреш?

– В битка. – Една предателска сълза се търкулна по бузата ми и побързах да я изтрия. Досега винаги съм поддържала имиджа на кораво момиче. Не исках да го разруша, не и сега, когато имаше най-голямо значение. – Докато се сражавам. Защиатавайки онези, които обичам. А не... не след някаква си планова екзекуция.

– Това също е един вид битка – промърмори Ейб замислено. – Само че не е директна схватка. Две седмици са си две седмици. Лошо ли е? Да. Но е по-добре от една седмица. А и няма невъзможни неща. Може би ще се появи някакво ново доказателство. Просто трябва да чакаш и да се надяваш.

– Мразя да чакам. Тази килия... е толкова малка. Не мога да дишам. Това ще ме убие преди екзекуцията.

– Много се съмнявам. – Изражението на Ейб беше студено, лишено от всякакво съчувствие. Корава любов. – Ти си се изправяла безстрашно сама срещу цяла дузина стригои, а не можеш да понесеш някаква си малка килия?

– Въпросът не е в килията! А че трябва да чакам всеки ден в тази дупка, докато часовникът отброява неумолимо минутите до моята смърт и няма почти никакъв начин да го спра.

– Понякога най-големите изпитания на силата ни са ситуации, които привидно не изглеждат опасни. Понякога оцеляването е най-трудното нещо.

– О. Не. Не. – Отдръпнах се и закрачих из малкото пространство. – Не започвай с тези философски тъпотии. Звучиш като Дмитрий, когато ми изнася дълбокомислените си лекции за живота.

– Той е оцелял в същата ситуация. Преживял е и други неща. Дмитрий.

Поех дълбоко дъх, за да се успокоя, преди да отговоря. Преди тази каша с убийството Дмитрий беше най-голямото усложнение в живота ми. Преди година – макар че ми се струва цяла вечност – той беше мой инструктор в Академията и ме обучаваше за дамфир пазител, който защитава мороите. Влюбихме се – нещо, което не ни беше позволено. Справихме се със ситуацията по най-добрия възможен начин, на който бяхме способни, и дори открихме начин да бъдем заедно. Тази надежда изчезна, когато той бе ухапан и превърнат в стригой. За мен това беше като оживял кошмар. Тогава, благодарение на чудо, което никой не вярваше, че е възможно, Лиса използва духа, за да го превърне отново в дамфир. Ала за съжаление нещата не станаха отново такива, каквито бяха преди нападението на стригоите.

Изгледах кръвнишки Ейб.

– Дмитрий е оцелял, но беше ужасно потиснат! И все още е! За всичко.

Пълната тежест на зверствата, които бе извършил като стригой, още преследваха Дмитрий. Той не можеше да си прости и се кълнеше, че повече не може да обича никого. А

и фактът, че сега излизах с Ейдриън, не помагаше особено на отношенията ни. След поредица безплодни усилия приех, че всичко помежду ни е приключило. Продължих напред с надеждата, че с Ейдриън бих могла да имам нещо истинско.

– Вярно е – рече Ейб сухо. – Той е потиснат, но пък и ти си една картинка на щастие и радост.

Въздъгнах.

– Понякога, като говоря с теб, все едно разговарям със себе си: също толкова дяволски вбесяващо. Има ли и друга причина да си тук? Друга, освен да ми донесеш ужасните новини? Май щях да съм по-щастлива да си живея в неведение.

Не искам да умра по този начин. Не искам да седя и да чакам да се случи. Моята смърт не е дата, отбелязана в календара.

Той сви рамене.

– Просто исках да те видя. И да огледам килията.

Да, така беше. Докато говорехме, погледът на баща ми винаги се връщаше към мен; нямаше съмнение, че основното му внимание е насочено към мен. Във взаимната ни размяна на реплики нямаше нищо, което да обезпокои пазачите ми. Но доста често виждах как погледът на Ейб обхожда всичко, докато очите му се стрелкат наоколо – коридора, килията и всякакви други подробности, които намираще за интересни. Ейб не си бе извоювал репутацията на *змея* – или огромна змия – за нищо. Беше пресметлив, винаги търсеше изгода от всяка ситуация. Изглежда склонността ми към откачени планове бе семейна черта.

– Освен това исках да ти помогна да мине времето ти по-бързо. – Той се усмихна, измъкна изпод мишницата си две списания и една книга и ги провря през решетките. – Може би това ще свърши работа.

Съмнявах се, че каквито и да било развлечения ще направят двете седмици, оставащи до смъртта ми, по-поносими. Книгата беше „Граф Монте Кристо“. Взех я. Исках да измисля някаква остроумна шега, да направя нещо, така че всичко това да изглежда по-малко реално.

– Гледала съм филма. Деликатният ти символизъм не е чак толкова деликатен. Освен ако не си скрил пила в нея.

– Книгата винаги е по-добра от филма. – Той понечи да се обърне. – Може би следващия път ще проведем литературна дискусия.

– Почакай. – Захвърлих върху леглото материала за четене. – Преди да си отидеш... в цялата тази бъркотия, никой изобщо не повдигна въпроса кой действително я е убил. – Когато Ейб не отговори веднага, го изгледах остро. – Ти *вярваш*, че не съм го направила аз, нали? – Нищо чудно да си мислеше, че съм виновна, и въпреки това да се опитваше да ми помогне. Щеше да бъде напълно в негов стил.

– Вярвам, че моята сладка дъщеря е способна на убийство – каза той накрая. – Но не и на това.

– Тогава кой го е направил?

– Това – рече баща ми, преди да си тръгне – е нещо, което се опитвам да открия.

– Но ти самият каза току-що, че не разполагаме с време! Ейб! – Не исках да си тръгва. Не исках да остана сама със страховете си. – Няма начин да се справим с това!

– Не забравяй какво ти казах в съдебната зала! – извика ми той в отговор.

Изчезна от погледа ми и аз се отпуснах отново върху леглото, припомняйки си онзи ден в съда. В края на изслушването той ми заяви – съвсем категорично, – че няма да бъде екзекутирана. Дори няма да стигна до процес. Ейб Мазур не беше от тези, които дават напразни обещания, но започвах да си мисля, че дори неговите възможности имат граници, особено след като имаше промени в срока.

Погледнах отново към смачкания лист в ръката си и го разгънах. Него също бях получила в съдебната зала. Беше ми даден тайно от Амброуз – слуга на Татяна и нейна сексуална играчка.

Роуз,

Ако четеш това, значи се е случило нещо ужасно. Вероятно ме мразии, но не те обвинявам за това. Само те моля да ми повярваш, че стореното от мен относно декрета за възрастта е много по-добро за твоите хора, отколкото онова, което другите бяха планирали. Сред морозите има такива, които искат насила да задължат всички дампери

да бъдат пазители, независимо дали го желаят или не, като за тази цел използват внушението. Декретът за възрастта ограничава възможностите на тази фракция.

Както и да е, изпращам ти тази бележка, за да споделя с теб една тайна, от която трябва да се възползваш разумно, като я споделиш с колкото е възможно по-малко хора. Василиса трябва да заеме полагащото ѝ се място в съвета и това може да бъде постигнато. Тя не е последният представител на фамилията Драгомир. Има още един жив представител на тази кралска фамилия – незаконното дете на Ерик Драгомир. Нищо друго не ми е известно, но ако ти успееш да откриеш този негов син или тази негова дъщеря, ще осигуриш на Василиса влиянието в кралския двор, което тя заслужава. Независимо от недостатъците ти и опасния ти темперамент, ти си единствената, за която вярвам, че е способна да се справи с тази задача. Не губи време, за да я изпълниш.

Татяна Ивашков

Думите не се бяха променили за стоте пъти, които ги бях чела, нито въпросите, които повдигаха. Дали бележката беше истинска? Наистина ли Татяна я бе написала? Дали тя – въпреки проявеното враждебно отношение – ми е вярвала достатъчно, за да ми сподели тази опасна истина? Имаше дванадесет кралски фамилии, които решаваха съдбата на мороите, но всъщност бяха единадесет. Лиса беше последната в рода си и след като нямаше друг представител на фамилията Драгомир, според закона на мороите тя нямаше право да участва в съвета и да гласува, когато членовете му вземат решения. Вече бяха създадени някои доста лоши закони, а ако бележката беше истинска, предстояха да се приемат още такива. Лиса можеше да се бори с тези закони и на някои това никак не им харесваше – някои, които вече бяха демонстрирали готовността си да убиват.

Още един Драгомир.

Още един Драгомир означаваше, че Лиса ще може да гласува. А още един глас в съвета би могъл да промени толкова много. Би могъл да промени света на мороите. Би могъл

да промени моя свят – като да кажем, дали ще бъде призната за виновна или не. И със сигурност щеше да промени света на Лиса. През цялото това време тя смяташе, че е сама. Но все пак... Запитах се притеснено дали тя би се зарадвала на една полусестра или един полубрат. Аз бях приела, че баща ми е мошеник, но Лиса винаги бе поставяла своя на пиедестал, вярваше, че е съвършен. Тази новина щеше да бъде шок за нея и макар че през целия си живот се бях обучавала да я предпазвам от всякаква физическа заплаха, започвах да мисля, че съществуват и други неща, от които трябваше да бъде защитавана.

Но първо *аз* имах нужда да узная истината. Трябваше да се уверя, че тази бележка наистина е написана от Татяна. Бях сигурна, че бих могла да разбера, ала това включваше нещо, което мразех да правя.

Е, защо не? И без това в момента не бях кой знае колко заета.

Станах от леглото, извърнах се с гръб към решетките и се втренчих в голата стена, за да се концентрирам. Напрегнах се и след като си напомних, че съм достатъчно силна, за да запазя контрол, свалих вътрешните бариери, които винаги подсъзнателно издигах около съзнанието си. Огромно напрежение бе свалено от мен, все едно бе изпуснат въздух от балон.

И внезапно бях заобиколена от призраци.